

Kaderi kaderle öğretti bana

Dursun Çiçek – 29 Mayıs 2017

<http://www.gercek hayat.com.tr/akif-emreye-veda/akif-emrenin-ardindan/>

Akif Emre İslamcılık hususundaki duruşu, tavrı, samimiyeti, analizleri ve fikirleri ile bilinir. Bu biçimde bilinmeyi hak eden yüzyılımızdaki ender insanlardan biridir. Onu yazı ve kitaplarından bu biçimde bilmek ayrı bir erdem ve mükteşebat gerektirir. Ancak onun İslamcılığının ötesinde bir “insancılığı” ve “adamlığı” vardı. Bunu onunla meslektaş olanlar değil “gönüldaş” olanlar bilirdi. 1994 yılından bu tarafa ben fikri ve entelektüel anlamdaki İslamcılığın yanı sıra ondan “insancılığı” öğrendim. Fikir namusu ve ahlakının mücessem biçimiydi o. Gerek siyasi olaylara gerekse kültürel ve sanatsal bağlamdaki gelişmelere bakışındaki, yazmadığı özel tepkilerine de vakıf biri olarak onun bütüncül bakış açısını, fitneye ve fesada sebep olmama kaygısını, mesuliyet bilincini asla unutamam ve bence Akif Emre asıl bu yönleri ile bilinmelidir. Onun İslamcılığı epistemolojik bir fantezi değil, insan ve ahlak ekseninde, tarih ve medeniyet bağlamında bir dünya görüşüydü. O, Efendimiz’in “el-Emin” vasfını örnek alan düşmanın bile kendisinin ne olduğundan ve ne olmadığından “emin” olması gerektiğinin şuurunda olan bir İslamcılık anlayışına sahipti.

Binlerce fotoğrafını çektim. Aslında onda çektiğim Endülüs’tü, Mostar’dı, Bosna’ydı, Keşmir’di, Türkistan’dı, Kudüs’tü, İsfahan’dı, Semerkant’tı... Necip Fazıl’dan Turgut Cansever’e, Ayşe Şasa’dan, Aliya’ya bakışlar vardı onun gözlerinde. En çok sevdiği fotoğrafı çekip ona gönderdiğimde “tek ve تنها, masal gibi”, çok güzel çekmişsin demişti. Oysa ben onunla gerçekten abilik, insanlık, dostluk, arkadaşlık adına masal gibi bir hayatı yaşıyordum ve bunu bana öncelikle o yaşıyordu. Onun Kudüs’ten Endülüs’e, Keşmir’den Bosna’ya taşıdığı izleri, hikâyeleri, masalları fotoğraflıyordum ben o duruşta ve bakışlarda. Onunla omuz omuza fotoğraf yolculuklarımız aslında bir tarih, kültür ve sanat yolculuklarıydı. Çünkü o yolu biliyordu, yolda olmayı biliyordu ve bu bilinçle yapıyordu yolculuklarını.

Ve en önemlisi dava adamıydı. İnandığına inanan, inanmadığına inanmayan bir insandı. Bir dönem kendisinin de bulunduğu Kayseri Söğüt Fikir Kulübü’nde uzun yıllar sonra bir araya geldikleri zaman, Ali Biraderoğlu ile sarıldıklarında her ikisinin de gözlerinden yaşlar akmasına şahit olduğum o an “dava adamı” olmanın ne olduğunu anlamaya başlamıştım. Benim için ise “arkamda duran” adamdı. En çok beğendiği fotoğrafımdaki gibi gölgeydi bana. Ahlaki duruş, fikir namusu, kültür ve sanat kaygısı bakımından ardıma baktığım ve kendime çekidüzen verdiğim, var olmasından güven duyduğum insandı.

Kaderi kaderle öğretti bana...